

Happy Birthday Our Ghandi

מקצועו של אדון קנר

השבוע מלאו למהאטמה גנדי המנוח 91 שנה. מאיפה אני יודע את זה? להגיד לכם את האמת, באמת שלא הייתי יודע את זה לילא הומונטי לחוג את יום הולדתו באולם קרנל שבקריית האוניברסיטה, בשעה 5.30 אחה"צ. על ההומנה היו חתומים בשותפות שלושה איגודים: איגוד החברות העולמית של הדתות, אגודת היידיים של הודו ואגודת איראניות.

כיון שרציתי להכיר את שלושת האיגודים הנכבדים האלה, שמעולם לא שמעתי את שמם, באתי למקום כחצי שעה לפני הזמן ומצאתי שם את אלפונס ק. וינסקו, בדיוק ברגע שגמר לתלות על הקיר מודעות גדולות וצבעוניות של לשכת התיירות הממשלית היהודית וגם תמונה קטנה של גנדי מצוירת ביד.

אלפונס ק. וינסקו הוא יהודי רומני מסויר מצאת ותובש כיפה, שחור לא מומן מסויר בהודו כשליח מיוחד, וכקצין יחסי ציבור של החברות העולמית של הדתות שמקוב מושבה בניו-דלהי. מיד אחרי שציג את עצמו, העביר אותי אלפונס ק. וינסקו לידיו של יהודי חדש, שהציג את עצמו — בעברית רצוצה מאד — כמר אדגר קנר, עורך-דין וסוכן סרטים, ומכנהו כסגן נשיא של אותה אגודה.

אני רק ארבע שנים בארץ, אמר סגן הנשיא העולמי של החברות העולמית של הדתות, ואני כל הזמן מקדם בחו"ל. אני הייתי בפאריז ורציתי לארגן החברות העולמית של הדתות בכל אירופה וזה לא גבר דיברתי עם רהוד קרישנה, אבל לא רציתי להישאר שם, בשביל לעלות ארצה. אהנו רוצים לאחד את כל הדתות וזה חשוב באיפן ספיריטואלי בשבילנו. כיון שבמדוי ניות זה לא הולך לנו, אז לפחות באופן ספיריטואלי.

אנחנו כל הזמן רצינו לעשות פעולה, אבל אם מתחילים, צריך להמשיך וזה דבר של הרבה כסף. בהתחלה לא היה כסף וזה לא היה נעים. כתבתי... איך אומרים זה? כתבתי המון מכתבים והצעתי הרבה הצעות ועכשיו יש אנשים שרוצים לתת לנו כסף. יש לנו תוכניות גדולות. הנה יש לנו עכשיו ארבע תוכניות. יש לנו לארגן נסיעות וטיור לים הלהודי ובית-ספר גבוה בשביל נון ואיילונט.

אתה שואל מי ילמד בבית-הספר הגבוה לנן-ואיילונט? יש ספציאליסטים. אנחנו עוד לא סיכמנו, אבל אנחנו חושבים לסדר. רק לכמה חודשים בשנה יבואו מחוצלארץ ויש גם פרופסורים שלנו בשביל להראות מה זה גידואיס והקשר עם נון-ואיילונט. וזה הדבר השלישי שאנחנו עושים, זה בקרוב... איך אומרים זה? זה האינציקלופדיה של נון-ואיילונט באנגליה, שהתהיה גדולה כמו בהודו או האנציקלופדיה בריטניקה וגם נעשה אחד יותר קטן. אנחנו גם נעשה חגיגת יום העצמאות בינאר, וכן, יש עוד דבר אחד, אתה מוסיף, אתה מוסיף דבר עוד חמישי. אתה מוסיף תערוכה של הוצרת הודו.

עכשיו אתה שואל אותי, כמה זמן אנחנו כבר עובדים וכמה חברים יש לנו. אז אני יכול להגיד לך שאנחנו כבר שנתיים עובדים, זה מה שהשנה חמישים ותשע ויש לנו הרבה חברים. יש מספיק, אתה רוצה לדעת כמה? יש הרבה. יש... איך אומרים זה? יש, יש, אבל לא יותר ממאתים איש. אני לא יודע בדיוק כמה לא רשמתי, אבל יש. עוד עכשיו לא היה כסף ולא עשינו, אבל עכשיו נסדר. הכל יהיה לנו. עוד יום העצמי את הודו, נסדר הכל וגם משרד ראשי בירושלים.

זה בערך מה ששמעתי מפיו של אדגר קנר, על מהותן ועיסוקן של שלוש האגודות הללו, שאינן בעצם אלא אחת. מלבד אלפונס ק. וינסקו, שהיא כפי הנראה המוח החשוב והממציא, יש להם עוד אחד ברשת האיגודים היהודים וזהו דוד לוי, שעליו רק שמעתי שמלבד היותו כלכלן ועמיתאי, יש לו גם אבא היושב בלונדון.

מפה ולשמ, ואנשים התחילו להיכנס לי אולם. פה בא אחד ופה באו שניים, עד שכעבור איזה עוד חצי שעה התלקטו כחמישים איש וביניהם ששה הודים אמיתיים, ששניים מהם היו ילדים למטה מגיל 13. היתה גם קבוצה גדולה של תלמידי הפאק קולטה לחינוך, שהיתה להם הרצאה באולם א' אבל נכנסו בטעות לאולם הזה שהמספר שלו ב' וכך נשארו לשמוע את חגיגות יום ההולדת של גנדי.

עכשיו התחילו לנגן מוסיקה יהודית מתוך סרטים ונשאו נאומים באנגלית ובצרפתית על כל הדברים הטובים, שיש באיראניות וביטוליים להודו. אחרי שגמרו את הכל והאנשים רצו ללכת הביתה, ביקש אלפונס ק. וינסקו מהקהל שלא יתפור, מפני שצריך

תשע וחצי בערב והייתי מוכרחה לחזור הביתה לתל-אביב. לא היה אוטובוס ולא היה טכסי ולא היתה לי ברירה אלא לעמוד על הכביש ולחכות לטרמפ. פתאום הור"מיע שוטר ושאל מה אני עושה. "ספרתי לו בדיוק מה שספרתי לך עכשיו, וזאת אומרת, שאני מוכרחה לחזור הביתה ואין לי ברירה. אז השוטר אמר שאין כל סיכוי להשיג טרמפ בשעה כזו והוא מוכן לסדר לי לינה במסטרה. כיון שלא רציתי במסטרה, פנתה השוטר והלך לו.

"כמה רגעים אחרי שהסתלק השוטר, הופיע שוטר שני וגם בפיו אותו סיפור וגם הוא מציע לי מיטה במסטרה אף על פי שיהיו קצת קשים, אבל הוא יכול

אמר הציוילי, וסיכב את כפתור הרדיו מתכ"נית ב' יגלי צה"ל. "ככה זה נמשך לסרוגין. אני והרדיו, אני והרדיו, עד שהגענו כמעט לפני נצרת. שם הוא עוצר פתאום את הטנדר ואומר: למה את לא מסכימה? בחורות הגונות לא מחפשות טרמפ בלילה. מה תגיד לזה, שגניח שאני אונס אותך? את יכולה למ"סור אותי למסטרה, אבל מה יצא לך מזה? "כשראיתי מה הולך כאן, אמרתי לו בפסקנות: או שאתה ממשיך לנסוע או שאני יורדת והולכת ברגל.

"ונכנסנו לנצרת. עצרנו ליד תחנת האוטובוסים. אני יורדת מהטנדר והנה אני שומעת צעדים ורואה שהציוילי אחרי. "אולי תתני לי נשיקת פרידה? אומר הציוילי. לא רוצה האז? אני עושה לך טובה, ולוקח ממך רק 5 לירות, שזה בדיוק בשביל הבגון, ולא מכסה אפילו את הוצאות האמורטוציאה ואת ככה מתנהגת אלי? "איך שהוא אומר את זה, הוא מנסה לתפוס אותי, אבל אני נזהרתי וברחתי ממנו, עד שהגעתי אל התחנה ושם היתה מונית אחת ובה נהג ערבי.

"שאלתי אותו כמה זה יעלה לי להגיע עד תל-אביב. הנהג אמר, וראיתי שזה הרבה כסף, אז הוא אומר לי: אני רואה שאין לך הרבה כסף, אז תני רק לירה אחת ואני מביא אותך לחיפה ומשם את יכולה כבר להגיע בשרות.

"אני נכנסת למונית ובאותו רגע בדיוק מגיח מתוך החושך הציוילי ההוא, מי הטנדר. מכניס את ראשו דרך החלון ו אומר לי בחיוך מתוק ובקול רם, כדי שהנהג לא יפספס חלילה מילה! "תודה רבה לך בעד הערב. נהגיתי מאוד. אני מקחה שבפנים הבאה, כשתבואי לי טכריה, התקשרי אתי. אני מסתובב שם ברחובות וכולם מכירים אותי! ובאמרו כך, קרץ לנהג בעיניו, וזרק לירה למונית ונעלם.

"אתה לא תאמין, אבל דחקא עם הנהג הזה, שדווקא ממנו עוד יותר פחדתי, לא קרה לי שום דבר. ולא רק זה, אלא כאשר הגענו לשרות בחיפה, הוציא את הארנק ונתן לי שלוש לירות כסף לשרות. "פעם בחיים שלי יש לי הודמנות לעשות טובה ואת לא מוכרחה לקחת את הכתובת. "בכל זאת לקחתי את הכתובת שלו ו נכנסתי לשרות ונסעתי לתל-אביב ובכל הדרך לא גיסה אף אחד לאנוס אותי. אולי בגלל זה שלא היה מקום, מפני שהטכסי היה מלא.

המשורר והמציאות המרה

הלכתי ברחוב דינגוף ופגשתי שם משורר אחד שידו נתונה בגבס. "מה זה? שאלתי אותו. "זה מה? ענה לי. "זה שיש לך גבס על היד, אמרתי לו. "זה כלום" ענה לי. "שברתי לעצמי אצבע".

"איך יכול משורר לשבור לעצמו אצבע?" שאלתי אותו. "על זה תשבור לעצמך את הראשו" ענה לי.

הלכתי הביתה ושברתי לעצמי את הראש, על מה יכול משורר לשבור לעצמו אצבע. שברתי לעצמי את הראש במשך שבוע ואולי יותר ולא הפלחתי להגיע לכל תוצאה, עד שחורתי אליו בסוף ואמרתי לו, "בחייך, ספר לי איך יכול משורר לשבור לעצמו אצבע?". "זה פשוט מאוד" ענה המשורר. "ישבתי לכתוב שיר, ועד שלא גמרתי את הבית, ניתק פתיל מחשבתי וכל החרוזים התפורו. כשהתכופפתי להרים את החרוזים נפל לי המשקל על היד ושבר לי אצבע". עכשיו אני יודע איך יכול משורר לשבור לעצמו אצבע.

כה אמר טוסבראהינדי

את החורים בהשכלה סותמים בנייר עתון.

קצין יחסי צבור של "החברות העולמית של הדתות" אלפונס ק. וינסקו

להסדיר את זה. כיון שסרבת לקבל את המיטה שהציע לי במסטרה, פנה והלך לו. "אחרי שגם השוטר השני הלך, עבר פתאום טנדר, שנעצר בחריקה ליד, הייתי בטוחה שזו נידת המשטרה וכבר אמרתי לנהג שאני לא מעוניינת במיטה במסטרה, אבל באמצע המשפט הפסקתי, מפני ש ראינו שזה לא שוטר אלא ציוילי.

"מה יש גברת?" שאל אותי הציוילי. אמרתי לו שאני מוכרחה לצאת מטכריה ואני מוכנה לשלם לו אם יסיע אותי למקום, משם אוכל להשיג תחבורה לתל-אביב. "זה יעלה לך חמש לירות עד נצרת", אמר הציוילי, ואני, אף על פי שפחדתי, נכנסתי לקבינה וישבתי לידו וכדי שלא יחשוב מי יודע מה, נתתי לו מיד את החמש לירות. "הכניס לקלאין ונסע. איך שהוא נוסע, ולגמרי לא מהר, אולי עשרים קילומטר לשעה ואולי פחות, ומיד הוא שם עלי יד. הורדתי את היד והציוילי אמר: מה יש? את לא יכולה להתקרב קצת? "לא התקרבתי ושחקתי. לקח הציוילי את היד ופתח את הרדיו ואחרי שמצא את תכנית ג' חזר ושם עלי את היד. שוב פעם הורדתי לו. את מאוד מאוכזבת אתי".

מסע ארוך לתוד הלילה

זהו וידוי של אשה צעירה ועבריה בארץ כנען כפי שנמטר לכותב הטורים האלה בשעה של התרגשות. "גמרתי את העיניים שלי בטכריה בשעה